

D ů v o d y:

O 2.000 Kč, zabavených v exekuční věci, bylo podle úpadkových spisů, pokud se týče podle protokolu ze dne 30. června 1930 jednáno před úpadkovým komisařem a prohlásil při tomto roku úpadkový komisař usnesení, že se tyto peníze uvolní ve prospěch úpadkové podstaty a že po pravoplatnosti tohoto usnesení budou vydány správci úpadkové podstaty. Nešlo tudíž o rozvrhové usnesení okresního soudu, jímž bylo rozděleno nejvyšší podání docílené v soudní dražbě zahájené k návrhu správce podstaty (§ 119 konk. ř.), ani o rozvrh 2.000 Kč pro věřitelku Antonii H-ovou soudně zabavených, nýbrž o to, zda 2.000 Kč zabavených ještě před vyhlášením úpadku patří do společné úpadkové podstaty (§ 50 konk. ř.). Řešiti tuto otázku není vyhrazeno exekučnímu soudu. Není proto pochybnosti, že usnesení ze dne 30. června bylo právem vydáno za úpadkového řízení a úpadkovým komisařem. Na tom nic nemění okolnost, že rekursní soud vydal své rozhodnutí pochybeně v exekuční věci tam blíže označené, ani, že prvý soud snad důsledkem toho opatřil rozhodnutí rekursního soudu značkou exekučních spisů. Bylo proto rekurs řídití na vrchní soud. Ale to neopravňovalo rekursní soud, by rekurs prostě odmítl, nýbrž měl za tohoto stavu věci postupovati podle § 44 j. n. a § 172 konk. ř.

Čís. 10104.

Z příkazů, jež dal notáři jednatel společnosti s r. o., jest zavázána jen společnost. Z ustanovení § 175 not. ř. nelze dovoditi, že i zástupci strany jsou zavázáni za notářovy poplatky.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, Rv I 1677/29).

Žalující notář domáhal se na Marii B-ové zaplacení honoráře za úkony, jež předsevzal pro společnost s r. o., jejíž byla žalovaná jednatelekou. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. D ů v o d y. Žalovaná uznává výši zažalovaného účtu, namítá však, že účet zní jen na společnost B. a že, pokud se Marie B-ová jednání u notáře zúčastnila, učinila tak jako jednatelka společnosti a její zákonná zástupkyně, a proto navrhuje zamítnutí žaloby. Nesporno jest, že jedinou společnící a jedinou jednatelkou fy B. společnost s r. o. jest spolužalovaná Marie B-ová, nesporno jest, že usnesením obchodního soudu ze dne 9. února 1929 byl vyhlášen na firmu B. úpadek, a že se veškeré úkony u žalujícího notáře, jichž se týká zažalovaná pohledávka, staly výlučně k příkazu Marie B-ové. Žaloba odůvodňuje nárok proti Marii B-ové jen ustanovením § 175 not. řádu, podle něhož všechny osoby, jež notáře o jednání požádaly nebo se jednání zúčastnily, ručí rukou nerozdílnou za notářské poplatky. Účtem znějícím B., společnost s ručením obmezeným, má soud za prokázáno, že se veškerá jednání notáře a veškeré položky účtu týkaly jen společnosti B., a protokol ze dne 31. srpna 1927 o valné hromadě

společnosti podepsán jest mimo notáře jen Marií B-ovou, která dle souhlasného údaje stran byla jedinou společnicí a jedinou jednatelkou firmy. Koreální závazek podle § 175 notářského řádu vzešel by pro Marii B-ovou jen, kdyby se Marie B-ová byla zúčastnila spolu s jinými osobami, jmenovitě s jinými členy nebo zástupci firmy B., jednání u notáře jako osoba soukromá, zúčastnila se však jednání sama jako jediná jednatelka firmy B. a jednala v zájmu a jménem společnosti jako jediná oprávněná právní zástupkyně, firma B. zastoupená Marií B-ovou jest ve skutečnosti jediný podmět, notář předsevzal jednání k žádosti společnosti B., kteréhož jednání se zúčastnila též jen společnost B. svým zákonným zástupcem, a proto účet žalujícího notáře jest povinna zaplatiti společnost s ručením obmezeným B., nikoli soukromnice Marie B-ová. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Spor jde jen o výklad ustanovení § 175 not. řádu. § ten v německém doslovu zní: Für die Bezahlung der Gebühren haften ausser dem Falle besonderer Verabredung alle Personen, welche die Vornahme des Geschäftes verlangt haben oder das Geschäft schliessen, zur ungeteilten Hand. Nesporno jest, že v době, kdy o sepsání notářského spisu bylo žalovanou stranou žádáno, byla žalovaná jedinou společnicí společnosti s r. o. B., jedinou její jednatelkou a že zakročovala u žalující strany o výkony, jí provedené, osobně jako taková. Soud první stolice z toho odvodil, že žalovaná strana, jednajíc jménem a v zastoupení firmy, neručí za poplatky, jichž výše a splatnost není sporná, osobně, nýbrž jen jako majitelka a jednatelka firmy, na niž, jak nesporno, byl vyhlášen úpadek, nemá jmění, a proto žalobu zamítl. Soud odvolací tento právní názor nesdílí, maje za to, že odporuje shora citovanému zákonnému ustanovení, kde zákon výslovně používá slova »alle Personen«, čímž jest rozuměti osoby fysické bez ohledu na to, v jaké funkci vystupují. Nerozhodno proto, že žalovaná strana vystupovala v souzeném případě jako samomajitelka firmy, pro niž za úkony stranou žalující předsevzaté žádala, a že pro firmu byly vykonány. Ručí za zaplacení palmáru sama, osobně, svým vlastním jménem. Duchem zákona jest, by se notáři dostalo zaplacení za úkony, o něž byl požádán a jež vykonal, ano se jiné, odchylné ujednání, jak jest nesporno, nestalo.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání nelze upřítí oprávnění, neboť odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně. Že slovy »alle Personen« v § 175 not. řádu nemínil zákonodárce jen osoby fysické, jak se odvolací soud omylem domnívá, připouští žalobce sám. Jest ovšem správné, že o úkony, za něž žalobce žádá teď zaplacení, žádala ho dovolatelka, avšak podle nenapadeného zjištění soudů nižších stolic učinila tak výhradně jako jednatelka, jako zákonný zástupce společnosti s r. o. firmy B. Je-li tomu tak, byla podle § 19 zákona o společnostech s r. o. čís. 58/06 zavázána z příkazů žalobci udělených jen společnost, nikoli však dovolatelka sama.

O úkony nežádala tedy žalobce dovolatelka, nýbrž společnost, neboť, jak bylo vyloženo, nejednala žalovaná ve vlastním jméně, nýbrž jako zákonný zástupce společnosti, a jen kdyby byla vystupovala také vlastním jménem, ručila by podle § 175 not. řádu za zažalovaný poplatek solidárně se společností. Z ustanovení tohoto místa zákona nelze nijak vyčísti, že i zástupci stran jsou jako takoví zavázáni za notářské poplatky. Kde zákonodárce chtěl, by i zástupci strany byli zavázáni za povinnosti stran, výslovně to nařídil, jako na příklad v § 71 popl. zákona.

Čís. 10105.

Proti souhlasným usnesením nižších soudů, jimiž nařízen výkon exekuce povolené rakouským soudem, jest dovolací rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, R II 317/30).

Soud první stolice nařídil výkon exekuce povolené rakouským soudem. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Usnesením ze dne 16. května 1930 byl prvním soudem nařízen výkon exekuce povolené usnesením okresního soudu Innere Stadt ve Vídni ze dne 25. dubna 1930. Povinná strana podala rekurs proti povolení exekuce a proti výkonu exekuce, rekursní soud však rekursu z věcných důvodů nevyhověl. Jde tedy v podstatě o rozhodnutí soudu druhé stolice, jímž bylo potvrzeno napadené usnesení prvního soudu, třebaž to rekursní soud zvlášť nevyslovil, nýbrž rekurs, pokládaje jej v jistém směru za nepřipustný, jednak odmítl, jednak mu nevyhověl. Jest tudíž dovolací rekurs podle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř. nepřipustný a bylo jej proto odmítnouti, při čemž se podotýká, že § 83 ex. ř. v tomto případě podle vládního nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. neplatí.

Čís. 10106.

Zaplacením zákonné úhrady nemocenskou pojišťovnou veřejné nemocnici (§§ 149, 150 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.), jest nárok veřejné nemocnice na náhradu ošetrovacích nákladů pojištěnce vypořádán, takže nemocnice nemá nárok ani proti třetím osobám.

(Rozh. ze dne 4. září 1930, R I 339/30).

Josef Z., člen nemocenské pojišťovny, byl poraněn automobilem, řízeným C-em a náležejícím R-ovi. Josef Z. byl téměř půl roku v ošetřování žalující veřejné nemocnice, jež obdržela od okresní nemocenské